ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Y. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, č. j. MV-152990-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 7. 2021, č. j. 77 A 23/2019 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2019, č. j. OAM-434-36/PP-2019, zamítlo Ministerstvo vnitra podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu a stanovilo mu lhůtu k vycestování v délce trvání 30 dnů. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná zamítla podané odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Krajský soud shora citovaným rozsudkem zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalované. Konstatoval, že žalovaná správně dospěla k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal skutečnou péči o syna, který nadto v době rozhodnutí nebyl mladší 21 let. S ohledem na skutečnost, že žaloba vůbec nepopřela rozhodovací důvod, podle něhož nebyla splněna jedna z podmínek (věk syna žalobce), bylo možné ji bez dalšího zamítnout. Soud přesto nad rámec uvedl také odůvodnění k námitce týkající se splnění druhé z podmínek, tedy předpokladu skutečné péče. Konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že syn žalobce žije na území České republiky společně s matkou a v té době i se žalobcem, jde však o dospělého samostatného člověka. Jeho vztah označil jako běžné rodinné soužití dospělých osob, které na sobě nejsou závislé finančně, výchovou a vzájemnou podporou. Přítomnost žalobce a jeho případné výchovné působení vůči synovi tak nejsou skutečnou péčí ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za nedůvodnou pak považoval i námitku týkající se nedostatečného posouzení možného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud aproboval postup správních orgánů, které vyložily nashromážděné podklady účelově. Podmínky dané § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu musí být podle něj splněny kumulativně, a proto považoval za nezákonnou argumentaci správních orgánů i krajského soudu týkající se věku syna, kterému bylo v době podání žádosti 20 let. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 1. 2019, č. j. 30 A 33/2018 - 66. Stěžovatel považoval z tohoto důvodu rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný a jeho postup za nezákonný.

[5] Správní orgány podle něj dále nijak neposoudily zásah do jeho rodinného života. Připomenul, že jeho manželka má na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho syn je dokonce občanem České republiky. K tomu odkázal na rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006 (Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99). Poukázal na institut tzv. usídleného cizince, přičemž konstatoval, že jako usídlenému cizinci mu může vzniknout újma nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života vždy. Připomenul i rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 6. 2008 (Maslov proti Rakousku, č. 1638/03) a rozsudek ze dne 28. 2. 2011 (Nunez proti Norsku, č. 55597/09) a ze dne 4. 12. 2021 (Butt proti Norsku, č. 47017/09). Krajský soud nesprávný postup správních orgánů, které se touto otázkou nezabývaly, aproboval. Podle stěžovatele nelze pouze uvést, že se na daný případ nevztahuje § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že krajský soud pojem skutečné péče o zletilého syna omezil pouze na posouzení ekonomického aspektu, jádrem rodinného života je však především jeho sociologická a psychologická stránka.

[6] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstatou sporu bylo posouzení naplnění podmínek daných § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který vymezuje pojem „rodinný příslušník občana Evropské unie“. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že se musí jednat o rodiče občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Musí být tedy naplněny dvě podmínky - věk občana (potomka) a podmínky skutečné péče.

[10] Stěžovatel založil svou argumentaci uplatněnou v žalobě výhradně na naplnění podmínky skutečné péče o svého syna. Namítal, že tuto podmínku dostatečným způsobem prokázal, avšak správní orgány věc vyhodnotily vadně a nezabývaly se ani zásahem do jeho soukromého a rodinného života, resp. do soukromého a rodinného života jeho rodiny. Krajský soud na tuto skutečnost upozornil, přičemž v úvodu odůvodnění napadeného rozsudku poukázal na to, že stěžovatel vůbec nerozporoval nesplnění další podmínky, tedy věk občana Evropské unie (syna stěžovatele). Žalovaná přitom své rozhodnutí založila mimo posouzení naplnění předpokladu skutečné péče také na posouzení splnění předpokladu věku občana Evropské unie, přičemž dospěla k závěru, že synovi stěžovatele bylo v době rozhodnutí přes 21 let a přestal splňovat jeden z předpokladů.

[11] Nejvyšší správní soud v tomto posouzení souhlasí s krajským soudem. Zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 1 písm. b) stanoví dva předpoklady - věk občana Evropské unie a skutečnou péči o něj. Tyto předpoklady musí být naplněny kumulativně. V souzeném případě přitom během řízení došlo k tomu, že syn žalobce dosáhl věku 21 let, a tedy přestal splňovat jednu z podmínek danou zákonem o pobytu cizinců. Jak je patrné shora, tuto skutečnost uvedla již žalovaná v napadeném rozhodnutí a pro tento důvod zamítl žalobu také krajský soud. Nejvyšší správní soud souhlasí s odůvodněním krajského soudu, že již jen pro nesplnění této podmínky nelze považovat stěžovatele za rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť, jak je již shora uvedeno, obě podmínky musí být naplněny současně. Kasační stížnost směřuje primárně k posouzení naplnění druhé podmínky, tedy skutečné péče o občana Evropské unie. Stěžovatel pouze obecně zmiňuje, že správní orgány i krajský soud mu přičítaly k tíži, že v době podání žádosti bylo synovi stěžovatele 20 let, aniž by však jakkoliv rozporoval závěr žalované i krajského soudu, že syn přestal splňovat podmínku věku v průběhu řízení. Nejvyšší správní soud proto neshledal v tomto ohledu jakékoli pochybení krajského soudu nebo správních orgánů. Naopak souhlasí s krajským soudem, že již pouze tato skutečnost svědčila pro zamítnutí žaloby, neboť žádosti stěžovatele nemohlo být vyhověno.

[12] Ke zbývající argumentaci stěžovatele týkající se možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který úvahu učinil v odst. 11 a 12

tohoto rozsudku. Krajský soud nijak nevybočil z rámce daného judikaturou Nejvyššího správního soudu a zdejší soud pro úplnost na obdobné případy posouzení naplnění podmínek daných § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pouze odkazuje (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 30. 7. 2021, č. j. 2 Azs 63/2021 - 63, ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 Azs 149/2019 - 42, nebo ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Azs 178/2018 - 37).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků a učinění dalších úkonů.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovatel zaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč. Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku stěžovateli ve lhůtě dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu